

Professor Plons op de Noordpool

Door Bram Klein en Joris Lutz

Professor Plons loopt opgewonden heen en weer over het dek van zijn onderzoeksschip. Dobber, de trouwe scheepshond, huppelt om hem heen.

"Waar blijven ze nou?" vraagt de Professor zich af. "Ze hadden toch al anderhalve minuut geleden hier moeten zijn."

"Waf!" blaft Dobber.

Professor Plons kijkt op zijn horloge.

"Je hebt helemaal gelijk, Dobber," zegt de Professor. "Het is nog veel erger. Ze zijn zelfs twee minuten te laat. Ik begrijp er niets van. We hadden toch duidelijk afgesproken?"

"Ahoy, Professor!"

Het is de stem van Kapitein Kurk. Hij staat onder aan de loopplank. Naast hem staan een jongen en een meisje.

Het meisje heet Sai-Ling. Ze is dol op zeilen en je kunt haar dagelijks op het water vinden. Als ze niet in haar zeilboot zit dan staat ze wel op een surfplank.

Mecha Mo, de jongen naast haar, is heel goed met gereedschap. Een kapotte scheepsmotor is voor hem geen probleem. Hij repareert alles.

"Ahoy!" roept Professor Plons blij terug. "Ik begon me al ongerust te maken. Komen jullie snel aan boord!?"

Kapitein Kurk sleept een grote scheepskoffer over de loopplank. Mecha Mo en Sai-Ling dragen ieder een rugzak.

"Welkom aan boord!" zegt Professor Plons. "Zo te zien hebben jullie genoeg meegenomen om een paar weken op zee te kunnen blijven. Prima!"

"Leg nog eens even uit waar deze expeditie naar toe gaat, Professor," vraagt Kapitein Kurk.

"Ja, professor," zegt Sai-Ling, "waarom moest ik voor deze reis allemaal dikke truien meenemen?"

"En waarom een extra stel warme sokken?" vraagt Mecha Mo.

"Luister, goede vrienden," zegt Professor Plons, "vandaag is de grote dag. Vandaag vertrekken we naar de Noordpool. Naar Groenland, om precies te zijn. Het wordt een fantastische expeditie."

"Gaan we naar de Noordpool?" roept Sai-Ling verrast uit. "Leuk! Wat gaan we daar doen, Professor? Pinguïns filmen?"

"Nee, meisje," lacht Professor Plons, "die zul je daar niet aantreffen. Pinguïns leven op de Zuidpool. Er zijn wel ijsberen. Veel ijsberen. Althans, dat hoop ik."

"Wat gaan we dan doen op Groenland, Professor?" vraagt Mecha Mo.

"We gaan onderzoek doen." legt de Professor uit. "We gaan de temperatuur daar meten en onderzoeken ook of er veel CO2 in de lucht zit."

"CO2?" vraagt Kapitein Kurk. "Nog nooit van gehoord. Wat mag dat dan wel zijn?"

"Dat zal ik u uitleggen, Kapitein," zegt Mecha Mo, "CO2 is een ander woord voor koolstofdioxide. Dat is een soort gas. CO2 zit in de vieze lucht die fabrieken, vliegtuigen, auto's en schepen uitstoten."

"En als er teveel CO2 in de lucht zit, warmt de aarde op." vult de Professor aan. "Warmte van de zon bereikt dan wel onze aarde, maar kan niet meer weg. Al die CO2 houdt de warmte vast."

"Oh, dus eigenlijk net als de warmte in een plantenkas?" vraagt Sai-Ling. "Die kan ook niet weg."

"Precies!" zegt Professor Plons. "Net als bij een plantenkas. Daarom noemen ze CO2 ook wel een broeikasgas!"

"Aha, dus de aarde warmt op?" zegt Kapitein Kurk. "Nou, ik ben wel eens op de Noordpool geweest met mijn Zuipschuit en ik kan je vertellen dat het er helemaal niet warm is. Het is er ijs en ijskoud."

"Dat klopt," antwoordt de Professor, "maar het wordt daar, volgens mijn berekeningen, toch ieder jaar een beetje warmer. Daardoor smelt er veel te veel ijs."

"Ach, ijs genoeg." zegt de Kapitein. "Niets aan de hand."

"Je hebt het mis, Kurk. Als er te veel ijs op Groenland smelt dan stijgt het niveau van de zee. Dan loopt het water straks nog over de dijken en komen hele stukken land onder water te staan."

"Krijg nou zeebenen!" roept kapitein Kurk. "Onder water?! Dat is verschrikkelijk!"

"Misschien kunnen we nog op tijd ingrijpen." zegt Mecha Mo. "We moeten gewoon steeds meer wind- en zonne-energie gebruiken. Dan krijg je geen CO2 in de lucht."

"Precies! Net als ik." zegt Sai-Ling. "Ik gebruik iedere dag windenergie. Lekker met mijn zeilboot op het water. Daar komt echt geen motor bij kijken, hoor."

"Jullie hebben gelijk." zegt Professor Plons. "Dat zijn allemaal prima oplossingen. En ook de 'Plons 004', mijn eigen onderzoeksschip, draagt een steentje bij. Haar hypermoderne koude-kernfusiemotor stoot helemaal geen vervuilde lucht uit. Alleen maar schone waterdamp. Toch vind ik het belangrijk om te meten hoeveel CO2 er in de lucht zit boven Groenland. Meten is weten, zeg ik altijd."

"Ik snap hem, Professor," zegt Kapitein Kurk. "Als je dat eenmaal weet, kun je alle hoge heren uitleggen waarom het zo belangrijk is om windmolens te bouwen"

"Precies!" zegt Mecha-Mo. "Als alle mensen dat begrijpen komt het vast goed."

Terwijl de professor en z'n vrienden zich klaar maken voor de reis, kijken op Groenland twee ijsberen vanaf het ijs naar zee. Het is een moeder met haar jong.

De kust van Groenland is een prachtige rotsvlakte bedekt door een dikke laag sneeuw en ijs.

In het ijskoude kustwater zwemmen walvissen, orka's en zeehonden. En er zwemt vis. Heel veel vis. De ijsberen hebben honger en zijn dol op vis. Moederijsbeer loopt naar de rand van het water. Misschien ziet ze er wel eentje zwemmen. Die vist ze dan met haar scherpe klauwen vliegensvlug uit het water. Geduldig wacht ze tot de eerste vis voorbij zwemt.

Inmiddels vaart het onderzoeksschip van Professor Plons al op de Noordzee, op weg naar de Noordpool. Kapitein Kurk staat achter het roer en hij houdt de koers scherp in de gaten.

Mecha Mo sleutelt in de machinekamer aan de koude-kernfusiemotor. Alles loopt naar wens.

Professor Plons en Sai-Ling staan op het achterdek. Ze zien allerlei schepen voorbij varen.

"Weet u waar die schepen vandaan komen en wat ze aan boord hebben, Professor?" vraagt Sai-Ling.

"Natuurlijk!" antwoordt Professor Plons. "Zie je dat schip daar? Dat is de veerboot uit Engeland. Auto's en vrachtwagens rijden in Engeland het schip op en in Hoek van Holland rijden ze er weer vanaf. En andersom natuurlijk."

Er klinkt een harde scheepstoeter. Een schip vaart hen tegemoet. Professor Plons pakt zijn verrekijker.

"Kijk, dat is een trawler, Sai-Ling." vertelt Professor Plons. "Een vissersboot. Die is op weg naar de haven van Scheveningen."

"Wow, Professor!" roept Sai-Ling. "Moet je dat grote schip daar zien! Waar zou die vandaan komen?"

"Dat is een containerschip en aan de vlag te zien komt hij uit China. Ze zijn vast onderweg naar de containerhaven van Rotterdam."

"Hoeveel containers zitten er wel niet in zo'n schip?" vraagt Sai-Ling.

"In dit schip? Misschien wel 800 of 1000." schat de Professor.

"Wat zit er eigenlijk in al die containers?"

"Meubels, computers, fietsen, speelgoed, noem maar op."

"En dat komt allemaal uit China?" zegt Sai-Ling verbaasd. "Nooit geweten".

Terwijl de Professor en Sai-Ling alle schepen bewonderen, wacht de ijsbeer moeder in Groenland tot de eerste vis voorbij zwemt.

Haar jong kijkt ongeduldig toe.

Maar dan ziet de ijsbeer iets vreemds.

Het water begint te borrelen.

Wat komt er nu uit het water naar boven? Zoiets heeft de ijsbeer nog nooit gezien.

Het is beslist geen vis. Dat ziet ze meteen. Maar wat is het dan wel?

De ijsbeer vertrouwt het niet en doet een paar stappen naar achteren.

Het water begint woest te kolken en plotseling komt een enorm gevaarte naar de oppervlakte.

Het is een onderzeeër.

De ijsbeer moeder schrikt en rent weg, gevolgd door haar jong...

Sai-Ling en Professor Plons kijken nog steeds hun ogen uit. Zoveel schepen komen langs. Steeds weer nieuwe. Ze zien een olietanker uit Nigeria, met Afrikaanse ruwe olie. En daarna een Amerikaanse gastanker. Beide schepen zijn op weg naar de Rotterdamse haven.

Nadat ze een klein koelschip met vis uit Groenland voorbij hebben zien varen, wijst de Professor op een groot schip.

"Wat is dat?" vraagt Sai-Ling.

De Professor tuurt door zijn verrekijker. "Een bulkschip."

"Bulk?"

"Ja, bulk. Zo noem je alle spullen die los worden vervoerd. Zonder verpakking. Bijvoorbeeld zand en kolen. In dit schip zit volgens mij graan uit Rusland." denkt de Professor.

"Het lijkt wel wat op dat witte schip dat we een uur geleden tegenkwamen." vindt Sai-Ling.

"Klopt. Maar dat vervoerde juist fruit. Waarschijnlijk sinaasappels uit Brazilië."

"We zien de hele wereld voorbij komen." zegt Sai-Ling vol bewondering.

Ondertussen zijn de twee ijsberen op Groenland uit zicht verdwenen.

De onderzeeër ligt rustig te dobberen.

Dan gaat een luik open en kijkt er een dunne man naar buiten.

Het is de Schurk Scheurbuik.

Hij heeft een warm jack aan en draagt dikke handschoenen en een ijsmuts.

"Hi, hi, hi," grinnikt Scheurbuik, "wat een prachtig wit landschap. En dan te bedenken dat hier heel veel olie onder de grond zit. Die olie brengt mij straks heel veel geld op. Zwart goud onder een wit pak sneeuw."

Haastig begint Scheurbuik de onderzeer uit te laden.

Drie dagen later verschijnt het onderzoeksschip van Professor Plons eindelijk voor de kust van Groenland.

"Land in zicht! Land in zicht!" roept Kapitein Kurk.

Professor Plons en Sai-Ling kijken nieuwsgierig naar het witte landschap.

Mecha Mo tuurt door een verrekijker.

"Zo te zien zijn we niet de eersten." zegt hij. "Ik zie een onderzeeër en een boortoren."

"Een boortoren?" roept Professor Plons geschrokken, terwijl hij de verrekijker van Mecha Mo overneemt. "Verdraaid nog aan toe. Je hebt gelijk. Dat is Het Scheurijzer. De onderzeeër van Scheurbuik. Zou die schurk daar naar olie boren? Wat verschrikkelijk!"

"Scheurbuik?" mompelt Kapitein Kurk. "Ik heb die zoetwatermatroos nooit gemogen".

"Nog meer olie voor benzine?" zegt Mecha Mo boos. "Alsof er nog niet genoeg CO2 in de lucht zit?"

"Naar olie boren in een kwetsbaar gebied als Groenland!? Wat een schurk!" moppert Sai-Ling.

"Grrr!" gromt Dobber.

Wanneer de Plons 004 de kust heeft bereikt gaat de loopplank naar beneden. Professor Plons, Sai-Ling, Mecha-Mo en Kapitein Kurk stappen aan land. Gevolgd door Dobber. Bovenop de boortoren is Scheurbuik net bezig met het vastmaken van een paar bouten en schroeven.

"Kijk, kijk, wie hebben we daar?!" roept hij. "Als dat Professor Plons niet is, met z'n vriendjes. Wat komen jullie doen? Ook naar olie boren? Nou dan zijn jullie mooi te laat. Ik ben bijna klaar met mijn toren. Ik pik alle olie in zodat er niets voor jullie overblijft. Lekker puh!"

"Scheurbuik!" roept Professor Plons kwaad. "Kom onmiddellijk naar beneden. Je mag hier helemaal niet naar olie boren. Dat is ten strengste verboden want dat is slecht voor het milieu. Voor de natuur. Dat weet je best."

"Wat kan mij dat stomme milieu schelen? Ik wil geld. Veel geld. Jullie zijn gewoon jaloers!"

"Nou moet je eens goed naar me luisteren, kromme harpoen die je bent," bliest Kapitein Kurk. "Als jij niet snel naar beneden komt, dan haal ik je hoogstpersoonlijk naar beneden."

"Ha, ha, ha! Moet je Kapitein Kurk horen. Nou ik word bang hoor. Ik sta te bibberen." spot Schurk Scheurbuik. "Man, ga toch lekker goudvissen vangen. Daar ben je toch zo goed in? Laat mij met rust."

"Goudvissen?," roept Kurk. "Goudvissen?!" De Kapitein loopt rood aan. "Nu is de maat vol! Uit de weg Plons."

De kapitein rent naar de boortoren.

Maar voordat Kapitein Kurk bij de toren is aangekomen, klinkt plotseling gegrom.
De Kapitein staat stil en kijkt om.
Het zijn de ijsbeer moeder en haar jong, gevolgd door een hele hoop andere ijsberen. Ze zijn niet gediend van indringers en willen Scheurbuik verjagen.
Dobber begint hard te blaffen.
"Krijg nou zeebenen!" schreeuwt de Kapitein. "Ijsberen! En ze zijn kwaad!"
"Vlug, terug naar het schip!" roept Professor Plons.
Onze vrienden rennen zo snel als ze kunnen naar het onderzoeksschip. Alleen Kapitein Kurk blijft achter. Op veilige afstand wacht hij af wat er gaat gebeuren.

De ijsberen hebben de boortoren al omsingeld en beginnen er tegenaan te duwen.
Scheurbuik zit nog steeds in het topje van de toren.
"Help!" schreeuwt hij. "Help me nou, Professor! We waren toch vrienden? Die enge beesten eten me straks nog op!"
"We moeten Scheurbuik redden," roept Professor Plons naar de Kapitein. "Hij is natuurlijk een schurk en hij verpest het milieu, maar dit verdient hij toch ook niet."
"OK dan," zucht Kapitein Kurk, "ik los het wel eventjes op." De kapitein zoekt in zijn binnenzak en haalt er iets langwerpigs uit. Iets van koper. Een scheepstoeter.
De ijsberen duwen ondertussen steeds harder tegen de toren.
Angstig kijkt Scheurbuik naar beneden.
"Moet je die tanden zien!?" bibbert hij. "Rustig maar, lieve beestjes. Willen jullie een koekje?"
De ijsberen grommen nog harder.

Opeens blaast de Kapitein keihard op z'n scheepstoeter.
"POOOWHOOAAPP!!!"
Zoiets hebben de ijsberen nog nooit gehoord. Ze schrikken zich een hoedje en rennen snel weg.
"Kom op, Scheurbuik!" roept de kapitein vanaf het schip. "Spring vlug naar beneden."
Scheurbuik bedenkt zich geen moment en rent razendsnel over de loopplank aan boord van het onderzoeksschip.

"Bedankt dat jullie me hebben gered." zegt Scheurbuik terwijl hij nog nabeeft van angst. "Ik denk dat ik hier toch maar niet verder boor naar olie. Veel te gevaarlijk met al die ijsberen."

"Nou, ik hoop echt dat jij dit keer je lesje hebt geleerd, Scheurbuik," zegt Professor Plons. "Zeker, Professor Plons, zeker..." zegt Scheurbuik met een klein stemmetje. "Van mij zult u nooit meer last hebben."

"Toch hou ik je in de gaten, maat," gromt Kapitein Kurk. "Als je dat maar weet!"

"Sai-Ling, Mecha Mo, aan de slag!" zegt Professor Plons. Alle meetapparaten moeten aan dek worden gebracht. We gaan beginnen met het meten van CO₂."

"Dan ga ik intussen wat visjes vangen voor het avondeten." zegt Kapitein Kurk.

"En wat moet ik dan doen? Ik verveel me zo en dat vind ik niet leuk." zeurt Scheurbuik.

"Ik heb een mooi klusje voor jou." zegt Professor Plons. Hij geeft Scheurbuik de verrekijker, een stuk papier en een pen. De Professor wijst naar de ijsberen die intussen zijn teruggekeerd en nieuwsgierig naar het onderzoeksschip turen.

"Jij moet ijsberen tellen, Scheurbuik. Dan kunnen we volgend jaar zien of het er minder zijn geworden of juist niet."

"Precies," zegt Sai-Ling, "want als er minder ijsberen zijn, dan komt dat misschien omdat de aarde opwarmt. Hoe minder ijs, hoe minder ijsberen."

"Je hoort het, Scheurbuik," zegt Professor Plons, "tellen is dus heel belangrijk werk."

Zuchtend pakt Scheurbuik de verrekijker en begint te tellen.

"1, 2, 3, 4... wat een waardeloze klus is dit zeg. 33, 34, 35... En ze lijken zo veel op elkaar. En die sneeuw is wit en die ijsberen zijn wit. 45, 46, 47... Ze moeten wel stil blijven staan, anders lukt het niet..."

Het ijsberenjong ziet dat moeder een grote vis heeft gevangen en rent blij naar haar toe.

"Nee, niet bewegen!" roept Scheurbuik. "Nu ben ik de tel kwijt."

En hij begint helemaal opnieuw.

"1, 2, 3, 4..."